

Jaro 2016 a je Ti sedmnáct

Přichází jaro. Žij.
Je tady jaro. Dýchej.

Neumím psát básně.
Neumím malovat obrazy.
Píši jen holé věty.

Je tady jaro.
Cítíš to také?

Neumím kreslit.
Neumím zpívat.
Neumím hrát.

Chci se však podělit:
o úsměv,
o teplo z paprsků slunce.

Chci Tě s jarem pozdravit.

Do stromů teče nová míza.
Tam mladá bříza raší,
hebká, hladká kůra,
usměvavá tvář
zlaté vlasy jako listí,
a ten dub, co stojí opodál.

Závidím ti Tvé mládí.
Závidím Ti tvé jaro.

Je jaro jenom přelud,
uprostřed promrzlého vesmíru?

Užívej jaro plnými doušky.

Usmívej se, je jaro.
Úsměv přitahuje štěstí.

Zastav se na chvíli.
Jen se dívej,
na jaro – všude kolem sebe.

Jaro v dubu budí
ducha touhy:
Chce běhat, chce skákat, chce žít.

Jak jaro prožívá onen dub?
Může skákat, může běhat?
Když zarostlý je do skály?

Proč jaro trvá tak krátce?
Může trvat celý rok?

Úsměv té břízy je jaro,
teplé paprsky slunce
mezi větvemi dubu.

Kéž to slunce nikdy nezapadne.

Její veselé oči jsou jaro,
zvuk větru mezi listím
mladé břízy.

Kéž ten vítr vane dál.

Děkuji Ti za jaro.
Děkuji Ti za přátelství.

Je jaro, další celý rok.
Pak opět sbohem – napřesrok.